

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Μετὰ τὴν λεγομένη Μεγάλῃ Πανορθόδοξο Σύνοδο τοῦ 2016

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης Τὸ χρονικὸ μιᾶς προμελετημένης ἔκτροπῆς*

Μέρος Τρίτο

Ἐτὸν χώρο τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἔχουμε τὴν ἐξαγγελία, προετοιμασία καὶ πραγματοποίηση τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου. Στὴν Ὁρθόδοξη πλευρὰ ἀκολουθήθηκε ἡ διαδικασία τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων, ὡς στάδια στὴν προπαρασκευὴ τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου».

Σὲ μυστικὲς συναντήσεις του μὲ ἐκπροσώπους τοῦ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρα, ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ΄ ἀποκαλύπτει τὶς προθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἐν ὄψει τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσει τὶς ἐργασίες της. «Σκοπὸς τῆς νέας Συνόδου εἶναι ἡ ἐπανένωσις τῆς Ἐκκλησίας»⁴², δηλώνει. Στὶς 25 Ἰανουαρίου 1959 ἐξαγγέλλεται ἡ πραγματοποίηση τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου. Οἱ ἐργασίες τῆς Συνόδου πραγματοποιοῦνται σὲ 178 συνεδριάσεις καὶ διαρκοῦν τέσσερα ἔτη (1962-1965).

Τὸ 1961, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο συγκαλεῖ στὴν Ρόδο τὴν Α΄ Πανορθόδοξο Διάσκεψη. Ἐὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες Πανορθόδοξες (1961, 1963, 1964, 1968), καθὼς καὶ Προσυνοδικὲς Διασκέψεις (1976, 1982, 1986, 2009, 2015), ποὺ τηροῦν τὴν ἴδια μεθοδολογία μὲ αὐτὴ τῆς Β΄ Βατικανῆς. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, ὁ

(*) Πηγή: http://epomeni-tois-agiois-patراسi.blogspot.gr/2016/09/blog-post_18.html.

• Ἐπιμέλ., ὑπέριτιλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

42. Καθ. Δ. Τσάκωνα, Ἀθηναγόρας ὁ Οἰκουμενικὸς τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 95.

Οικουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὡς Μητροπολίτης Φιλαδελφίας, ἀπὸ τὸ 1977 ἀκόμη, ἀπεκάλυπτε τὸν χαρακτήρα τῆς σχεδιαζόμενης τότε Συνόδου σὲ συνέντευξή του στὸ Ρωμαιοκαθολικὸ περιοδικὸ The National Catholic Reporter, ὅπου δήλωνε ὅτι:

«οἱ δικοὶ μας στόχοι εἶναι ἴδιοι μὲ αὐτοὺς τοῦ Πάπα Ἰωάννου ΚΓ', νὰ ἐκσυγχρονίσουμε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ προωθήσουμε τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Σύνοδος θὰ σημάνει, ἐπίσης, τὸ ἀνοιγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὶς μὴ χριστιανικὲς θρησκείες καὶ σὲ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὸ σημαίνει μία νέα στάση ἔναντι τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ Βουδισμού, τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐπιδιώξεις γιὰ ἀδελφότητα χωρὶς ρατσιστικὲς διακρίσεις ... μὲ ἄλλα λόγια θὰ σημάνει τὸ τέλος δώδεκα αἰῶνων ἀπομόνωσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»⁴³!!!

Αὐτοὶ ἦταν ἐξ ἀρχῆς οἱ στόχοι, αὐτὴ ἦταν ἡ φιλοσοφία, αὐτὸ ὑπηρετήσε καὶ αὐτὸ παρήγαγε ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης. Εἶναι ἐκκλησιολογικὰ ἀπαράδεκτο καὶ ὑπερβαίνει κάθε ἐκκλησιαστικὴ λογικὴ νὰ διατυπώνονται τέτοιες ἀντορθόδοξες θέσεις ἀπὸ ὀρθόδοξο Ἀρχιερέα, ποὺ κατέχει μάλιστα τὸ κορυφαῖο ἀξίωμα στὴν Ἱεραρχία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὐτὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Εἶναι πραγματικὰ ὀδυνηρὸ καὶ ἀδιανόητο, ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὀραματιζόταν ὡς **«τὸ τέλος δώδεκα αἰῶνων ἀπομόνωσης»**, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ τέλος στὴν πίστοτητα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας(!)· τὸ τέλος στὴν ἀγιοπνευματικὴ παράδοση καὶ ἐμπειρία(!). Εἶναι ἡ πραγματικὴ «ἀπομόνωση» ἀπὸ τὴν ζῶσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!!!

Ἀνάλογες θέσεις ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἐμπειρία, περὶ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Ἐφραίμ Κατουνακιώτη καὶ ἀποκαλύπτουν τὸν εἰσηγητὴ πάσης πονηρίας...

1. Ἡ αἵρεση τῆς νέας Ἐκκλησιολογίας

Ἡ μεγαλύτερη ἀλλαγή, τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ ἐπιβάλουν οἱ δύο

⁴³. "Council coming for Orthodox", interview by Desmond O' Grady, The National Catholic Reporter, in the January 21, 1977. Βλ. καὶ π. Πέτρου Heers (Χίρς), Ἐπὶ τὴν Β' Βατικανῆ (1965) στὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο (Κρήτη 2016), <http://www.romfea.gr/images/hirs.pdf>.

αὐτὲς Σύνοδοι καὶ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν «ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν» ἦταν ἡ ἀναγνώριση, ἐκατέρωθεν, τῆς ἐκκλησιαστικότητας τῆς ἄλλης πλευρᾶς. **Ἔ**πρεπε, δηλαδή, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς Ὀρθοδόξους ὡς Ἐκκλησία καὶ ἀντίστροφα οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ ἀναγνωρίσουν, ὡς Ἐκκλησία, τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. **Γ**ιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ «ἀνακαλύφθηκε» καὶ ἐπιβλήθηκε μία **νέα ἐκκλησιολογία**, οἰκουμενιστικῆς προελεύσεως καὶ προδιαγραφῶν. **Γ**ιὰ τὴν θεμελίωση αὐτῆς τῆς **νέας ἐκκλησιολογίας**, μάλιστα, προηγήθηκε καὶ ἡ ἀπαραίτητη στροφή ἀπὸ τὸν «οἰκουμενισμὸ τῆς ἐπιστροφῆς» στὸν «οἰκουμενισμὸ τῆς ἐνσωμάτωσης»⁴⁴.

Ἦς τελευταία κίνηση, πρὶν τὴν συγκεκριμένη στροφή, μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἡ πρώτη, μετὰ τὴν ἐκλογή του, ραδιοφωνικὴ ὁμιλία τοῦ Πάπα Ἰωάννη ΚΓ', τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1958, καὶ ἡ πρόσκληση ποὺ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους νὰ ἐπιστρέψουν «στὸν οἶκο τοῦ κοινοῦ μας Πατρός».

«Προσευχόμαστε, ἔλεγε, νὰ ἐπιστρέψουν ὅλοι οἰκειοθελῶς, καὶ εἶθε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνει τοῦτο πολὺ σύντομα...»⁴⁵.

Αὐτὸ τὸ «κάλεσμα σὲ ἐπιστροφή» φάνηκε νὰ ἐνόχλησε τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος στὸ πρωτοχρονιάτικο μῆνυμά του τοῦ 1959 ἀνέφερε ὅτι ἡ προσέγγιση τῶν δύο «Ἐκκλησιῶν» θὰ πρέπει νὰ γίνει **«ἐν** πνεύματι ἰσότητος, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας πνευματικῆς καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ»⁴⁶.

Τὴν ἐπόμενη διετία, τὸ κλίμα διαμορφώθηκε κατάλληλα καὶ μὲ τὴν Β' Βατικανή, ποὺ ἀκολούθησε, θεμελιώθηκε ὁ «οἰκουμενισμὸς τῆς ἐνσωμάτωσης»⁴⁷ καὶ ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Βατικανοῦ. **Ἦ** «οἰκουμενισμὸς τῆς ἐνσωμάτωσης» βασιζέται στὴν θεωρία ποὺ ἀνέπτυξε τὸ 1939 ὁ Γάλλος Δομινικανὸς θεολόγος Congar. **Σ**ύμφωνα μὲ τὴν θεωρία αὐτὴ κάποια αὐτόνομα ἐκκλησιαστικὰ «στοιχεῖα», ὅπως εἶναι τὸ Βάπτισμα, μποροῦν νὰ ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ συνεχίζονται νὰ

44. Βλ. σχ. π. Πέτρου Heers, Ἡ ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων ὡς βάση μιᾶς νέας ἐκκλησιολογίας, <http://aktines.blogspot.gr/2016/03/heers.html>.

45. Ἡ ἐκλογή τοῦ Πάπα 23ου, <http://www.kathimerini.gr/806488/article/epikairothta/kosmos/h-eklogh-toy-papa-iwannh-23oy>.

46. Ἡ ἐκλογή τοῦ Πάπα 23ου, ἐνθ' ἄνωτ.

47. Βλ. σχ. Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ, Πρακτικὰ Β' Βατικανῆς Συνόδου.

παρέχουν την χάρη και να «“ἐπιφέρουν στὴν ψυχὴ τοῦ σχισματικοῦ χριστιανοῦ μία πνευματικὴ ἐνσωμάτωση (voto) στὴν Ἐκκλησία”, καθιστώντας τὸν σχισματικὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας»⁴⁸.

Ὁ θεολόγος καὶ ἐρμηνευτὴς Johannes Feiner μᾶς δίνει μία σαφὴ περιγραφή αὐτῆς τῆς νέας ἐκκλησιολογίας (communio) τῆς Β' Βατικανῆς:

«ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς μία “communio” ἢ “μία σύνθετη πραγματικότητα μὲ τὴν μορφή μίας κοινωνίας, ἢ ἐνότητα τῆς ὁποίας ἔχει ἐπέλθει ἀπὸ πολλοὺς καὶ ποικίλους παράγοντες, εἶναι ἀνοιχτὴ ἢ πιθανότητα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι παρόντα ἀκόμη καὶ σὲ χριστιανικὲς κοινότητες ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ μποροῦν νὰ προσδίδουν σ' αὐτὲς τὶς κοινότητες τὸν χαρακτῆρα Ἐκκλησίας. Συνεπῶς ἡ μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ ἐπίσης νὰ εἶναι παροῦσα ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι πράγματι παροῦσα”»⁴⁹.

Στὰ ἴδια ἀκριβῶς πρότυπα καὶ στὴν ἴδια φιλοσοφία στηρίχθηκε καὶ ἡ πολὺχρονη προπαρασκευὴ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ ὁποία καθιέρωσε αὐτὴ τὴν νέα ἐκκλησιολογία καὶ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας.

2. Κύρια σημεῖα τῆς νέας Ἐκκλησιολογίας

Ἡ νέα αὐτὴ ἐκκλησιολογία στηρίζεται στὴν ἀντίληψη, ὅτι ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἢ ἓνα μέρος αὐτῆς, διασώζεται καὶ σὲ ἄλλες χριστιανικὲς ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες. Ἀναιρεῖται, ἔτσι, ἡ ἴδια ἢ πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας: ἀναιρεῖται ἡ ταυτότητα καὶ ἡ αὐτοσυνειδησία της.

Μὲ τὴν ἀποδοχὴ τῆς νέας ἐκκλησιολογίας ἔχουμε τὴν **ἐπέκταση τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας** μὲ συνέπεια ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ μὴν ταυτίζεται ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Φτάνουμε, ἔτσι, νὰ διακηρύσσουμε καὶ νὰ ὁμολογοῦμε, ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν πανσπερμία τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν καὶ ἀμφιλεγόμενων κοινοτήτων τοῦ ΠΣΕ, ὅτι

«κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὄχι ἡ ὁλό-

⁴⁸. Βλ. σχ. π. Πέτρου Heers, Ἡ ἀναγνώριση τοῦ Βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων ὡς βάση μιᾶς νέας ἐκκλησιολογίας, <http://aktines.blogspot.gr/2016/03/heers.html>.

⁴⁹. Π. Πέτρου Heers, ἐνθ' ἄνωτ.

τητά της. **Κάθε** ἐκκλησία ἐκπληρώνει τὴν καθολικότητά της ὅταν εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες [...] **‘Ο** ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο εἴμαστε πτωχευμένοι»⁵⁰.

‘Οπως εἶναι φανερό, ἡ **νέα ἐκκλησιολογία** περικλείει ταυτόχρονα ὅλες τὶς δυτικογενεῖς ἀντορθόδοξες θεωρίες περὶ **ἀοράτου ἐκκλησίας**, περὶ **διηρημένης ἐκκλησίας**, τὴν **θεωρία τῶν κλάδων**, τῶν **δύο πνευμόνων**, τῶν **ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν** καὶ τὴν **μεταπατερικὴ θεολογία**.

Τὴν πρώτη ἐπίσημη θεμελίωση τῆς **νέας ἐκκλησιολογίας** ἔχουμε στὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο καὶ συγκεκριμένα στὸ «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ», ὅπου ὑπάρχει εἰδικὸ κεφάλαιο μὲ τίτλο «Οἱ σχέσεις τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία».

Ἐκεῖ ἀναφέρεται συγκεκριμένα:

«Μέσα σ’ αὐτή, τὴ μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐφανίσθησαν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς μερικὰ σχίσματα, τὰ ὅποια ἀποδοκιμάζει αὐστηρὰ καὶ καταδικάζει ὁ Ἀπόστολος· κατὰ τοὺς ἐπόμενους αἰῶνες προκλήθηκαν εὐρύτερα σχίσματα, καὶ ὀλόκληρες Κοινότητες ἀποχωρίστηκαν ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ κοινωνία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μερικὲς φορές ὄχι χωρὶς ἀνθρώπινη ἐνοχὴ καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές. **‘Ο**σοι γεννιοῦνται σήμερα σ’ αὐτὲς τὶς Κοινότητες καὶ ζοῦν ἐκεῖ τὴν πίστη τους στὸ Χριστὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κατηγορηθοῦν γιὰ τὸ ἀμάρτημα τοῦ σχίσματος καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοὺς ἀγκαλιάζει μὲ ἀδελφικὸ σεβασμὸ καὶ στοργή»⁵¹.

Εἶναι πραγματικὰ ἐντυπωσιακὴ ἡ πιστότητα, μὲ τὴν ὁποία οἱ Ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστὲς ἀντιγράφουν τὴν Β΄ Βατικανὴ γιὰ τὴν καθιέρωση τῆς **νέας ἐκκλησιολογίας** καὶ στὴν Ὀρθοδοξία.

‘Ο Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, ταυτισμένος ἀπόλυτα μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς, ἀναφέρει χαρακτηριστικά:

«Κάτι αὐτονόητο, ποὺ ὅμως εὐκόλα παραθεωροῦν ἄρκετοὶ Ὀρθόδοξοι, εἶναι ὅτι οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι δὲν ἐπέλεξαν, μὲ διάθεση νὰ προσχωρήσουν σὲ αἵρεση, τὴν χριστιανικὴ ὁμολογία στὴν ὁποία σήμερα ἀνήκουν, ἀλλὰ γεννήθηκαν σὲ χώρα, στὴν ὁποία ἐπὶ αἰῶνες ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἐπικρατεῖ, π.χ. ὁ Νορβηγὸς στὴ Λουθηρανὴ Ἐκκλησία, ὁ Σκωτσέζος στὴν Πρεσβυτεριανή.

⁵⁰. Κείμενο Θ΄ Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Porto Alegre, Φεβρουάριος 2006.

⁵¹. Διατάγματα Β΄ Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, τ. 7, σελ. 10.

Πῶς τοὺς κρίνουμε, διότι δὲν εἶναι Ὁρθόδοξοι;»⁵².

Τὸ «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ» θεμελιώνει, ἐπίσης, τὴν **βαπτισματικὴ θεολογία** καὶ τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν».

Ἀναφέρει συγκεκριμένα:

«Πραγματικά, ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ ἔλαβαν ἔγκυρα τὸ βάπτισμα βρίσκονται σὲ κάποια κοινωνία μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἂν ἡ κοινωνία αὐτὴ εἶναι ἀτελής... Ὡστόσο, ἔχοντας λάβει στὸ βάπτισμα τὴ δικαίωση ἀπὸ τὴν πίστη, εἶναι ἐνσωματωμένοι στὸ Χριστό, καὶ ἐπομένως δίκαια φέρουν τὸ χριστιανικὸ ὄνομα καὶ πολὺ σωστὰ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀδελφοὶ “ἐν Κυρίῳ”»⁵³.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἴδιου Διατάγματος ἀναφέρεται:

«...Δὲν εἶναι ἐπίσης λίγες οἱ ἱερὲς πράξεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, πὺρ τελοῦνται ἀπὸ τοὺς χωρισμένους ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖες μὲ διαφόρους τρόπους, ἀνάλογα μὲ τὴ διαφορετικὴ κατάσταση κάθε Ἐκκλησίας ἢ Κοινότητας, μποροῦν ἀναμφισβήτητα νὰ μεταδίδουν πραγματικὰ τὴ ζωὴ τῆς χάριτος, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωριστοῦν ἰκανὲς νὰ ἀνοίγουν τὴν εἴσοδο πρὸς τὴν κοινωνία τῆς σωτηρίας»⁵⁴.

Ὀυσιαστικά, ἡ Β' Βατικανὴ Σύνοδος ἔθεσε, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἔνωση τῶν παπικῶν ἰδιαίτερω μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους, θέτοντας ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ τὸν νέο Οἰκουμενισμό.

Ἡ ἴδια βάση τέθηκε καὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους οἰκουμενιστὲς σὲ ὅλη τὴν μακροχρόνια προπαρασκευὴ τῆς Μεγάλης Συνόδου.

3. Ἡ πορεία πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ

Σταθερὸς στόχος ὅλης αὐτῆς τῆς προπαρασκευῆς ἦταν ἡ **σταδιακὴ ἀλλοίωση τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ ἡ ἀντικατάστασή της μὲ τὴν νέα ἐκκλησιολογία** ποὺ προαναφέραμε. **Γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου ἦταν ἀπαραίτητο νὰ πραγματοποιηθοῦν κάποια συγκεκριμένα βήματα.**

52. Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου, Ἡ σχέση τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανούς, <http://panorthodoxcemes.blogspot.gr/2016/06/2007.html>.

53. Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, τ. 7, σελ. 10-11.

54. Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, τ. 7, σελ. 11.

Σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ **βήματα** αὐτὰ εἶναι:

α) ὁ ἐπαναπροσδιορισμὸς τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας,

β) ὁ ἐπαναπροσδιορισμὸς τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας καὶ αὐτοσυνειδησίας,

γ) ἡ προσαρμογὴ τους πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς προσεγγίσεως καὶ τῆς ἐνώσεως μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ποὺ εἶναι καὶ τὸ τελικὸ ζητούμενο,

δ) ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐγκυρότητας τοῦ Βαπτίσματος, σὲ πρώτη φάση, καὶ συνολικὰ τῶν μυστηρίων τῶν παπικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἑτεροδόξων.

Πάνω σὲ αὐτοὺς τοὺς κεντρικοὺς ἄξονες κινήθηκε ἡ πολυετὴς προπαρασκευὴ τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Στὸ διάστημα αὐτό, σύμφωνα μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο, **«... τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον συνεκάλεσε τέσσαρας Πανορθόδοξους Διασκέψεις ... διὰ νὰ προβληθοῦν τὰ καθιερωμένα κανονικὰ κριτήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν ὁρίων τῆς σχέσεως αὐτῆς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν»⁵⁵.**

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ γιὰ ἓναν σαφῆ καὶ ξεκάθαρο ἐπανακαθορισμὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, ποὺ θὰ πρέπει νὰ λάβει καὶ πανορθόδοξη ἔγκριση, τονίζεται ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστές.

Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος ἐπισημαίνει πὼς «πρέπει ἡ Ὁρθοδοξία, αὐτὴ πρώτη καὶ μὲ δική της εὐθύνη, νὰ ξεκαθαρίσει τὶς θέσεις της καὶ τὶς τοποθετήσεις της στὸ χῶρο αὐτὸ τῶν σχέσεών της πρὸς τοὺς ἔξω, ὥστε νὰ μὴ χωροῦν ἀμφιβολίες, νὰ μὴ ὑπάρχουν ἀμφιλογίες, νὰ μὴ γεννῶνται ὑποψίες στοὺς ἄλλους γιὰ τὶς ἀπόψεις της, νὰ εἶναι ἀναμφίλεκτες καὶ ἀπὸ κοινοῦ εἰλημμένες οἱ ἀποφάσεις ποὺ θὰ παίρνονται καὶ νὰ ἀπηχοῦν πανορθόδοξη συναίνεση καὶ ἀποδοχή. Μόνο ἔτσι θὰ καταστήσουμε ἀκουστὴ καὶ σεβαστὴ τὴ φωνὴ μας»⁵⁶.

Στὸ ἄρθρο 20 τοῦ Κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» ποὺ ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, ἀναφέρεται:

⁵⁵. Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναφορικὰ μὲ τὴν Μεγάλη Σύνοδο, ἀριθ. πρωτ. 755, 16-2-2016.

⁵⁶. Μητρ. Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ οἱ «ἄλλοι», Εἰσήγησις στὴν ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας λατρείας καὶ Ποιμαντικῶ Ἔργου, Πεντέλη, 4.6.2010.

«**Αί** προοπτικά τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμεμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως»⁵⁷.

«**Διὰ** τῆς παρουσίας παραγράφου», παρατηρεῖ ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος,

«προσδιορίσθησαν πανορθόδοξως τὰ ὄρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, δὲν ἀμφισβητήθη ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν καὶ “κατ’ οἰκονομίαν” ἀνεγνωρίσθη, τὸ συμφώνως πρὸς τὴν κανονικὴν παράδοσιν, ὑποστατὸν καὶ ἔγκυρον τοῦ βαπτίσματος. Οὕτως ἐνισχύεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, ὡς ἔκφρασις φιλανθρώπου διαθέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν ἐνῶ ἀτονεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀκριβείας»⁵⁸!

Μὲ τὸν ὄρο «διαμορφωμένη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση» τῆς παραγράφου 20 δὲν ἐννοεῖται, βεβαίως, ἡ δισχιλιετῆς ἀγιοπνευματικὴ, ἀγιοπατερικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ αὐτὴ ποὺ διαμορφώθηκε κατὰ τὸν τελευταῖο αἰῶνα στὰ πλαίσια τῆς Οἰκουμενι(στι)κῆς Κινήσεως καὶ κυρίως τὰ τελευταῖα 50 χρόνια.

Αὐτὴ ἡ νέα «διαμορφωμένη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προϋποθέτει ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀποδοχὴ καὶ καθιέρωση τῆς ἀντορθόδοξης **βαπτισματικῆς θεολογίας** κι αὐτὸ γιὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος ἔχει ἀποφασιστικὴ σημασία γιὰ τὴν ἀπόδοση ἐκκλησιαστικότητας στοὺς ἕτεροδόξους.

Μὲ βάση αὐτὴ τὴν ἴδια οἰκουμενιστικὴ ἀντίληψη, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Κύριλλος ὑποστηρίζει, ὅτι

«ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία **μπορεῖ νὰ ὀδηγηθεῖ στὴν ἀναγνώριση τοῦ ὑποστατοῦ τοῦ βαπτίσματος ἕτεροδόξων, ὅταν πρωτίστως ἀποστῇ ἀπὸ τὴν ἀλαζονεῖα τῆς ἀποκλειστικότητας. Ἡ ἀποκλειστικότητα δὲν ἀποτελεῖ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ὁρθο-**

⁵⁷. Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον, <https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian-world>.

⁵⁸. Μητρ. Μεσσηνίας Χρυσόστομος, Αἱ σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας καὶ ὁμολογίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Πανορθόδοξων ἀποφάσεων, <http://blogs.auth.gr/moschosg/2015/12/08>.

δόξου Ἐκκλησίας»⁵⁹.

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ καὶ μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διαχριστιανικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κ. Στ. Τσομπανίδης, θέτει ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς πρωταρχικοὺς στόχους τῆς Μεγάλης Συνόδου τὸ

«νὰ καθορίσει πιδ πειστικὰ καὶ πιδ ὀριστικὰ τὴ θέση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέσα στὸ σύγχρονο οἰκουμενικὸ διάλογο καὶ νὰ πεῖ σὲ αὐτοὺς μὲ τοὺς ὁποίους διαλέγεται πῶς βιώνει ἢ Ὁρθοδοξία τὴ σχέση της μὲ αὐτοὺς καὶ τί εἶναι αὐτοὶ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία... Ἀποτελεῖ ἀποστολὴ τῆς σύγχρονης Ὁρθοδοξίας, μέσω τῆς προσεχοῦς Συνόδου της, νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ὀρθόδοξη βούληση νὰ συμπορευθεῖ μὲ τίς ἄλλες Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες στὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὴν χριστιανικὴ ἐνότητα»⁶⁰!

Στὸ ἴδιο πνεῦμα κινήθηκαν καὶ οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ ὅσους συμμετείχαν στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης καὶ ἰδιαίτερος ὅσο διαδραμάτισαν πρωταγωνιστικὸ ρόλο στὴν περαιτέρω προώθηση καὶ προβολὴ τῶν νέων αὐτῶν ἀντιλήψεων.

Κάποιοι, μάλιστα, ἐντεταλμένοι ἀνέλαβαν νὰ λειτουργήσουν ὡς προπομποί, ὡς ὀμάδα κρούσεως, δημιουργώντας ἕνα συγκρουσιακὸ κλίμα καὶ ἐπιτιθέμενοι μὲ προπέτεια καὶ ἀμετροέπεια σὲ ὅσους παραμένουν πιστοὶ στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ γνωστὴ ἐπιθετικὴ τακτικὴ, ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ καλύψει τὴν δικὴ της ἐνοχίη προκαλώντας τὴν ἐνοχοποίηση τοῦ ἄλλου. Στὴν προκειμένη περίπτωση ἔχουμε τὸν στιγματισμὸ καὶ τὴν καταδίκη τῶν ἀντιδρώντων ὡς ζηλωτῶν, φανατικῶν, ἀκράϊων, φονταμενταλιστῶν, ἐγωκεντρικῶν, ψυχοπαθῶν, ἀκόμη καὶ ὡς αἰρετικῶν.

Ὁ Μητροπολίτης Χριστουπόλεως κ. Μακάριος, «Εἰδικὸς Σύμβουλος τοῦ Πατριάρχῃ», σὲ συνέντευξή του λίγες μέρες πρὶν τὴν ἐναρξὴ τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης ἀναφέρει:

«Μιλοῦν κάποιοι γιὰ τὴν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ... μήπως θὰ πρέπει ἢ Ἐκκλησία νὰ ἀσχοληθεῖ καὶ μὲ μιὰ ἄλλη, νέας μορφῆς, αἵρεση, ποὺ ἔχει δημιουργηθεῖ σήμερα, τὴν αἵρεση τοῦ ζηλωτισμοῦ; ... Αὐτοὶ ποὺ φοβοῦνται τὸν Οἰκουμενισμό προσχωροῦν

⁵⁹. Ἀβύδου Κυρίλλου, Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον, <http://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/8579-abudou-kurillos-empisteuomai-tin-ekklisia>.

⁶⁰. Στυλιανοῦ Τσομπανίδη, Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνηση: Μιὰ ἐκκλησιολογικὴ προσέγγιση καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο, <http://blogs.auth.gr/moschosg/2015/12/17>.

στην αίρεση τοῦ ζηλωτισμοῦ»⁶¹.

Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος, πὸν στὴν ὁμιλία του κατὰ τὴν ἐναρκτήρια συνεδρίαση τῆς «Συνόδου» σημείωσε:

«Ὅρισμένοι ἔθεσαν τὸ ἐρώτημα: **Σ**τὶς μεγάλες Ὁρθόδοξες Συνόδους ἀντιμετωπίστηκε κάποια αίρεση. **Π**οιά αίρεση πρόκειται νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο; **Ἡ** ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. **Ἡ** μεγαλύτερη αίρεση, ἡ μητέρα τῶν αἰρέσεων, ὁ ἐγωκεντρισμός. **Π**ροσωπικός, ὁμαδικός, φυλετικός, τοπικιστικός, ἐκκλησιαστικός κ.λπ., πὸν δηλητηριάζει τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ κάθε μορφή ἀρμονικῆς καὶ δημιουργικῆς συνύπαρξης»⁶².

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος στὴν ἴδια συνεδρίαση σχολίασε γιὰ τοὺς ἀντιφρονοῦντες, ὅτι **«ὁ** ἀγρὸς τῆς Ἐκκλησίας παράγει καὶ ζιζάνια πὸν ἔσπειρε ὁ ἐχθρός»⁶³.

Ὁ μεταπατερικὸς θεολόγος Γεώργιος Βλαντῆς, ἐπιστημονικὸς συνεργάτης τῆς Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, σὲ ἓνα πλεόνασμα χολῆς καὶ εἰρωνείας εἰς βάρος τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως, γράφει γι' αὐτούς:

«ἀνίκανοι νὰ ζήσουν τὴν Ἐκκλησία ὡς δρόμο, οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς “Ὁρθόδοξοι” φονταμενταλιστὲς εἶναι καταδικασμένοι νὰ τὴ βιώνουν ὡς πεζοδρόμιο... **Τὰ** πλέον κραυγαλέα σχετικὰ παραληρήματα χρῆζουν ὄχι θεολογικῆς ἀντίκρουσης, ἀλλὰ ψυχιατρικῆς ἀντιμετώπισης... **Σὲ** κάθε περίπτωση, περισσότερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὶς ἐξάρσεις τοῦ θυμικοῦ τῶν παραφρόνων καὶ τῶν ἀναλφάβητων παρουσιάζει μιὰ ὑποκρυπτόμενη αίρεση, χαρακτηριστικὴ τοῦ φονταμενταλισμοῦ...»⁶⁴.

61. Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστουπόλεως κ. Μακαρίου, Συνέντευξη στὸν δημοσιογράφο κ. Νίκο Παναγιωτόπουλο, <http://flashnews.gr/post/272241/apokleistikh-synteneyksh-toy-ep-xristoypolews-sto-flashnews-meros-a>.

62. Ὁμιλία Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας, Ἐναρκτήρια Συνεδρίαση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, 19 Ἰουνίου 2016, <https://www.holycouncil.org/-/opening-archbishop-anastasios>.

63. Ὁμιλία Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Χρυσόστομου, Ἐναρκτήρια Συνεδρίαση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, 19 Ἰουνίου 2016, <https://www.holycouncil.org/-/opening-archbishop-chrysostomos>.

64. Γιώργου Βλαντῆ, Ὁ φόβος μπροστὰ στὸ Πνεῦμα, Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος καὶ οἱ φονταμενταλιστές, http://fanarion.blogspot.gr/2016/06/blog-post_78.html.

Μία σειρά παρόμοιων αναφορῶν καὶ σχολιασμῶν, τὸ ἀκατά-
σχετο ὕβρεολόγιο, τῶν ὁποίων δὲν θὰ μεταφέρουμε στὸ κείμενό
μας, ἀποκαλύπτουν τὸ ὕφος καὶ τὸ ἦθος τῶν ἐντολοδόχων τοῦ
Φαναρίου.

Ἄλλωστε, οἱ ὕβρεις, οἱ πιέσεις, οἱ ἀπειλὲς καὶ οἱ ἐκφοβισμοὶ
ἀποτελοῦν πάγια τακτικὴ του στὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἀντι-
φρονούντων.

Ἀναφέρουμε, ἐντελῶς ἐνδεικτικά, τὴν πίεση πρὸς τὴν Ἐκκλη-
σία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν Νέων Χωρῶν καὶ τὴν καταγα-
γελία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅτι «ὕπονομεύεται ἡ Ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος»⁶⁵. **Ἀνάλογες** πιέσεις ἀσκοῦνται καὶ μὲ ἀφορμὴ τὴν
οὐκρανικὴ κρίση, καθὼς τὸ Φανάρι ἐπισεῖει, ὡς ἀπειλὴ εἰς βάρος
τῆς Μόσχας, τὴν ἀνακήρυξη τῆς αὐτονομίας τῆς σχισματικῆς
Ἐκκλησίας στὴν Οὐκρανία.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι, ἐπίσης, ἡ δίωξη Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου
᾽Όρους λόγῳ τῆς ἐκπεφρασμένης ἀντίθεσής τους στὰ οἰκουμε-
νιστικὰ ἀνοίγματα καὶ τὶς ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης.
Ἐσχάτως, μάλιστα, ὑπάρχει ἡ πληροφορία, ὅτι ἀνάλογες πιέσεις
–ὕπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς ἄρσης τοῦ αὐτοδιοίκητου– ἀσκοῦνται
καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου ᾽Όρους, ὥστε νὰ μὴν
υπάρξουν ἀντιδράσεις γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου».

Δὲν εἶναι, ἄλλωστε, ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ Φανάρι ἐπιχειρεῖ νὰ
παραβιάσει τὸ καθεστῶς τοῦ Ἁγίου ᾽Όρους μὲ σκοπὸ νὰ φιμώσει
τοὺς Μοναχοὺς καὶ νὰ ἀποτρέψει τὶς ἀντιδράσεις καὶ τὸν ἔλεγχο
τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐκτροπῶν του.

Κάτι ἀνάλογο συνέβη καὶ τὸ 1994, μετὰ τὴν προδοτικὴ συμφω-
νία τοῦ Balamand, ποῦ ξεσήκωσε θύελλα ἀντιδράσεων στὸ ὀρθό-
δοξο πλήρωμα καὶ στὸ Ἅγιον ᾽Όρος, καθὼς καὶ τὸν διάλογο μὲ
τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους. **Γιὰ** τὴν καταστολὴ αὐτῶν τῶν ἀντι-
δράσεων τὸ Φανάρι ἀπέστειλε Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία ἀπο-
τελούμενη ἀπὸ τρεῖς Μητροπολίτες μὲ τὴν ἀξίωση αὐτοὶ νὰ
λάβουν μέρος στὴν Διπλὴ Σύναξη τῶν Ἡγουμένων καὶ Ἀντι-
προσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου ᾽Όρους, κάτι ποῦ σαφῶς
ἀπαγορεύεται καὶ παραβιάζει τὸ αὐτοδιοίκητο. **Προχώρησε**
μάλιστα καὶ στὴν ἐπιβολὴ ποινῶν, «ἄνευ δίκης καὶ ἀπολογίας»,
καὶ κήρυξε ἔκπτωτους ἀπὸ τὸ ἀξίωμά τους ἡγουμένους καὶ

65. <http://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/6311-i-ixiri-apantisi-tis-athinas-sto-fanari>.

ἀντιπροσώπους Ἱερῶν Μονῶν «ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ πνεύματι στασιαστικῶ ἔναντι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας»⁶⁶!!

4. Ἡ στάση τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Ὅλα αὐτά, βέβαια, μπορεῖ, ὡς ἓνα βαθμό, νὰ ἐξηγοῦν τὴν στάση της, ἀλλὰ σίγουρα δὲν ἀπαλλάσσουν τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὴν ἀφωνία καὶ τὴν ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ, τὴν ὁποία τηρεῖ στὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ ἡ ὁποία εἶναι διαμετρικὰ ἀντίθετη μὲ τὸ ὁμολογιακὸ φρόνημα καὶ τὴν μαρτυρία ποὺ διαχρονικὰ ἔδιδε τὸ Ἅγιον Ὁρος.

Ἀναμένουμε, ὅλοι, τὴν στάση ποὺ θὰ κρατήσῃ τὸ Ἅγιον Ὁρος σχετικὰ μὲ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, στὴν ὁποία ἤδη παρεῖχε τὴν νομιμοποίησή του μὲ τὴν συμμετοχὴ ἐκπροσώπου του σὲ αὐτή, τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα. Ἀναμένουμε τὴν ἀντίδραση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος στὸ γεγονός, ὅτι ὅσες προτάσεις κατέθεσε γιὰ ἀλλαγὴ τῶν προσυνοδικῶν Κειμένων ἀπορρίφθηκαν καθ' ὅλοκληρία ἀπὸ τὴν «Σύνοδο».

Ποιά εἶναι τελικὰ ἡ θέση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ τοὺς ἑτεροδόξους; Τοὺς ἀναγνωρίζουν ὡς «Ἐκκλησίες», σύμφωνα μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» ἢ τοὺς ἀποδέχονται ὡς «χριστιανικὰ δόγματα καὶ ὁμολογίες»⁶⁷, ὅπως ἀναφέρουν στὴν Ἐπιστολὴ-Ἐπίσημμά τους τῆς 12ης/25ης Μαρτίου 2016 πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο;

Παραθέτουμε κάποια χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ παλαιότερες τοποθετήσεις τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὸ συγκεκριμένο ζήτημα, οἱ ὁποῖες ἐξέφραζαν μὲ ξεκάθαρο καὶ αὐθεντικὸ τρόπο τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ αὐτοσυνειδησία, ποὺ καταστρατηγήθηκε στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης καὶ ἀναμένουμε τὴν ἐπαναβεβαίωση τῶν θέσεων αὐτῶν καὶ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἁγιορεῖτες.

Ἀνακοινώσεις Ἁγίου Ὁρους

1980: «...ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ ἡ υἰοθέτησις τῆς κακοδοξίας, ὅτι τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ ἢ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία

⁶⁶. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀρ.φ. 1064, 25.2.1994.

⁶⁷. Ἐπιστολὴ Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, 12/25 Μαΐου 2016.

ἀλλὰ τὰ δύο “τμήματα” αὐτῆς, ἦτοι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ Ρ/Καθολικισμός,... πείθει ἡμᾶς, ὅτι ἡ κατάστασις ἔχει πολὺ χειροτερεύσει καὶ ὅτι ἡ de facto Ἑνωσις εὐρίσκεται ἐπὶ θύραις, ὡς ἐσχεδίασε καὶ ἐπρογραμματίσεν ἡ Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος»⁶⁸.

1981: «Οἱ Ἄγιορεῖται ἔχουν γαλουχηθῆ παρὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας καὶ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ φρονοῦν, ὅτι ὁ Παπισμὸς συνιστᾷ αἵρεσιν, αἵρεσιν ὁμοίαν μὲ τὸν Ἀρειανισμὸν...»⁶⁹.

1987: «Τὸ Ἅγιον Ὑπόστασις δὲν συμμερίζεται τὴν ἄποψιν, ὅτι ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχουσιν “Ἐκκλησίαι”. Ὑπάρχουσι μόνον κοινότητες αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, ὁμολογούντων πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, πλὴν ὁμως ἐτέρως καθ’ ὃ ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἣτις εἶναι Μία, καὶ ταυτίζεται μὲ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Οἱ Ρ/καθολικοὶ εἶναι σχισματικοὶ καὶ Αἰρετικοί, ἄνευ ἐγκύρων μυστηρίων καὶ Θείας χάριτος»⁷⁰.

1994: «**Ἡμεῖς** εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, χάριν καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνόθευτος Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐλπίς, οὐδέποτε νὰ ἀποδεχθῶμεν ἑνωσιν, ἢ χαρακτηρισμὸν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς “ἀδελφῆς Ἐκκλησίας”»⁷¹.

1995: «**Πῶς** εἶναι δυνατὸν νὰ εἴμεθα ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, ὅταν ἔχωμεν δογματικὰς διαφορὰς καὶ ὅταν δὲν ἔχωμεν μυστηριακὴν κοινωνίαν; Πρόκειται διὰ μίαν κατάστασιν ἀντιφατικὴν, πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ σκοπιμότης δὲν δύναται νὰ κατανοηθῆ. **Εἴμεθα** δὲ ὑποχρεωμένοι κατ’ ἐπιταγὴν τῆς συνειδήσεώς μας νὰ δηλώσωμεν, ὅτι δὲν ἀποδεχόμεθα τὴν πεπλανημένην θεωρίαν περὶ “ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν”»⁷².

5. Ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμη τῆς λεγόμενης Οἰκουμενικῆς Κίνησις, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε πάντοτε φειδωλὴ σὲ ἀνοίγματα πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, τηρώντας σαφεῖς ἀποστάσεις ἀπὸ τὶς

⁶⁸. Ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ.φ. 426, 10-10-1980.

⁶⁹. Ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀρ.φ. 440, 16-1-1981.

⁷⁰. Ἐνθ’ ἀνωτ., ἀρ.φ. 772, 15-1-1988.

⁷¹. Ἐνθ’ ἀνωτ., ἀρ.φ. 1067, 18-3-1994.

⁷². Ἐνθ’ ἀνωτ., ἀρ.φ. 1154, 22-12-1995.

παρεκτροπές του Φαναρίου. **Ἡ** Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶχε ἀπαντήσει ἐξ ἀρχῆς ἀρνητικὰ στὴν γνωστὴ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1902, ποὺ ἐξέδωσε ὁ Πατριάρχης Ἰωακεῖμ ὁ Γ΄ καὶ ἀπέστειλε πρὸς ὅλες τὶς Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ζητώντας τὶς ἀπόψεις τους γιὰ τὸ ἂν μπορεῖ νὰ προχωρήσει τὸ ζήτημα τῆς «ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Σθεναρὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Β΄ (Χατζησταύρου) στὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, τὴν δεκαετία τοῦ 1960, μὲ τὸν ὁποῖο ἦρθε σὲ σφοδρὴ ἀντιπαράθεση.

Ἐξίσου παραδοσιακὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ στάση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ. **Ἐ**νδεικτικὰ ἀναφέρουμε τὴν σύγκρουσή του μὲ τὴν Κυβέρνηση Κωνσταντίνου Καραμανλῆ γιὰ τὴν ἴδρυση Νουντσιατούρας (πρεσβείας τοῦ Βατικανοῦ) στὴν Ἀθήνα τὸ 1979.

Ἰστορικὸ, ὅμως, ἔμεινε τὸ γνωστὸ ἐρώτημα ποὺ διετύπωνε κάθε φορὰ ποὺ γινόταν λόγος περὶ «ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν». **«Ἐῖναι Ἐκκλησία τὸ Βατικανό;»**⁷³, διερωτᾶτο, ἀφήνοντας νὰ ἐννοηθεῖ ἀπὸ τὴν συνάφεια τῶν ἀπαντήσεών του ὅτι δὲν ἀποτελεῖ Ἐκκλησία, ἀλλὰ κρατικὴ ὄντοτητα κοσμικοῦ χαρακτῆρα.

Ἡ παραδοσιακὴ αὐτὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἄρχισε σταδιακὰ νὰ μεταβάλλεται καὶ νὰ διολισθαίνει σὲ οἰκουμενιστικὲς πρακτικὲς μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ Β΄ στὴν Ἀθήνα τὸ 2001 καὶ τὴν ἀντίστοιχη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στὸ Βατικανὸ τὸ 2006.

Ἐχουμε, ἔτσι, σταδιακὰ τὴν στελέχωση τῶν σχετικῶν συνοδικῶν ἐπιτροπῶν μὲ οἰκουμενιστὲς Ἱεράρχες καὶ Ἀκαδημαϊκοὺς Θεολόγους. **Τὸ** ἐρώτημα ποὺ προκύπτει εἶναι μὲ ποῖα κριτήρια ἐπιλέγονται κάθε φορὰ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, στὸ Π.Σ.Ε. καὶ τὶς διορθόδοξες διασκέψεις. **Ἦ**πάρχει ἀξιολόγηση τοῦ ἔργου τους καὶ πῶς ἀποτιμᾶται αὐτό; **Τὰ** κείμενα τῶν διαλόγων ἐγκρίνονται ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία; **Ἀ**φοῦ, ὅπως προβλέπεται ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 2009, αὐτὰ «τελοῦν ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἀναφορᾶς καὶ ἐγκρίσεώς τους ἀπὸ τὶς κατὰ τόπους Αὐτοκέφαλες Ἐκ-

73. Συνέντευξη στὸν Δημοσιογράφο Γιώργο Τράγκα, στὴν ἐκπομπή «Χωρὶς ἀναισθητικό», <https://www.youtube.com/watch?v=2Sg6uZnPfFw>.

κλησίες»⁷⁴. Αποτελεί, πραγματικά, τεράστια πρόκληση για τὸ ὀρθόδοξο αἶσθημα τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἢ ἐπιμονὴ πλέον τῆς Συνόδου νὰ ὀρίζει τοὺς συγκεκριμένους ἀντιπροσώπους στοὺς διαλόγους, ἐνῶ γνωρίζει τὶς δεδομένες καὶ ἐκπεφρασμένες οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις τους. Χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ἀποτελοῦν οἱ Μητροπολίτες Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος καὶ Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.

Πολὺ περισσότερο δὲ αὐτὸ ἀποτελεῖ πρόκληση μετὰ καὶ ἀπὸ ὅσα διαδραματίστηκαν στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης καὶ τὴν ἀνατροπὴ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὴν τροποποίηση τοῦ Κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Ἡ ἐξέλιξη τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀνέδειξε μὲ τὸν πλέον ἐμφαντικὸ τρόπο τὴν ἀπόλυτη ἀδιαφάνεια, τὰ στεγανὰ καὶ τὴν ἐπιβολὴ τετελεσμένων, στὴν ὁποία στηρίχτηκε ἢ προπαρασκευῆ τῆς συγκεκριμένης «Συνόδου». Μιὰ δράκα ἀνθρώπων, μιὰ κλειστὴ καὶ ἐπιλεκτικὴ ὁμάδα ἐκλεκτῶν, ἕνας σκληρὸς πυρήνας ἐμπίστων καὶ προθύμων, μιὰ ὀλιγαρχία Ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν θεολόγων κατάφερε νὰ ἐπιβάλλει τὴν θέλησή της σὲ ὀλόκληρη τὴν Ἐκκλησία.

Εἰδικὰ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἢ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα συνολικὰ ἔμειναν ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν παντελῶς ἀπληροφόρητοι, ἀνυποψίαστοι γιὰ ὅλα ὅσα ἐπὶ δεκαετίες συντελοῦνταν ἐν κρυπτῷ.

Ὅπως ἀνέφερε ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο,

«Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν προετοιμάσθηκε ἐπαρκῶς γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν θεμάτων αὐτῶν. Ἀντίθετα μάλιστα, Ἱεράρχες ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὰ θέματα αὐτὰ μᾶς καθησύχαζαν, ὅτι δὲν θὰ δημιουργηθοῦν προβλήματα στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ κείμενα. Ὅμως, ὄντως ὑπάρχουν θεολογικὰ προβλήματα»⁷⁵.

Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Μακαριώτατο ἔθετε μία σειρὰ ἀπὸ ἐρωτήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέκυπτε ὅτι δὲν δόθηκαν ποτὲ

74. Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 16/10/2009, http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/anakoinothenta.asp?id=1120&what_sub=announce.

75. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, http://www.parembasis.gr/images/anakoinoiseis/2016/NAYPAKTOY_DIS_PARATHRHSEIS_M_SYNODO-MAR2016.pdf.

στοὺς Ἀρχιερεῖς

«οἱ ἐκθέσεις τῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων πρὸς τὴν Διарκῆ Ἱερά Σύνοδο, καὶ τυχόν κατευθυντήριες γραμμὲς ποὺ ἔδωσαν οἱ κατὰ καιροὺς Διарκεῖς Σύνοδοι πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴ Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν σχέσεων γιὰ τὴν βελτίωση τῶν κειμένων»⁷⁶.

Πρέπει, ἔστω καὶ τώρα, νὰ δοθεῖ μία ξεκάθαρη ἀπάντηση καὶ νὰ εἰπωθεῖ ὅλη ἡ ἀλήθεια. **Ἄν** δὲν πληροφορήθηκαν ἐγκαίρως οἱ Ἱεράρχες τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων, ὅπως διατείνονται πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, ποιὸς εἶναι ὑπεύθυνος γι' αὐτό; **Π**οιὸς εὐθύνεται ποὺ **ἀπεκρῦβησαν** ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τόσο σημαντικὰ κείμενα; **Ἄναζητήθηκαν** εὐθῦνες γιὰ τὴν ἀπόκρυψη τῶν κειμένων; **Ἄν** ναι, σὲ ποιὸν ἀποδόθηκαν;

Ἄν ἰσχύει ἡ ἄλλη περίπτωση, ὅτι, δηλαδή, εἶχε ἐνημερωθεῖ ἐγκαίρως ἡ Σύνοδος καὶ γνώριζαν οἱ Ἱεράρχες τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων, γιατί δὲν ἀντέδρασαν ἐγκαίρως, ὥστε νὰ εἶναι καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀντίδρασή τους αὐτή; **Γ**ιατί δὲν εἰπώθηκε οὔτε μία λέξη γι' αὐτὸ τὸ τόσο σημαντικό ζήτημα; **Γ**ιατί δὲν ὑπῆρξε οὔτε μία δημόσια ἀναφορά, δὲν γράφτηκε οὔτε ἓνα κείμενο, δὲν ἐκφράσθηκε οὔτε μία ἀντίρρηση, οὔτε μία παρατήρηση, δὲν εἰπώθηκε ἀπολύτως τίποτε πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας; **Εἶναι** προφανές πὼς ἡ ὅλη διαδικασία ποὺ τηρήθηκε εἶχε ὡς μοναδικὸ σκοπὸ τὴν διαμόρφωση καὶ ἐπιβολὴ τετελεσμένων ἀποφάσεων, ἐρήμην τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ εὐλαβοῦς πληρώματος.

Στὴν διάρκεια τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 25ης Μαΐου 2016 εἶχαμε μία ἔντονη παρασκηνακὴ δραστηριότητα καὶ μία συζήτηση σὲ ὑψηλοὺς τόνους καὶ ἀντιπαραθέσεις, τὸ περιεχόμενο τῆς ὁποίας, φυσικά, δὲν ἀνακοινώθηκε ποτέ. **Χ**αρακτηριστικὸ τῆς ἀδιαφάνειας καὶ τῆς μυστικότητας ποὺ τηρήθηκε εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι στὰ Δελτία Τύπου, τὰ Ἀνακοινωθέντα καὶ τὴν Ἐγκύκλιο πρὸς τὸν Λαό, ποὺ ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία, δὲν ἀναφέρεται πουθενὰ τὶ ἀκριβῶς ἀποφάσισε καὶ ποιὲς ἦταν οἱ τροποποιήσεις ποὺ θὰ πρότεινε στὴν Μεγάλῃ Σύνοδο.

Οὐσιαστικά, λοιπόν, ποτὲ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποιὲς ἦταν τελικὰ οἱ τροποποιήσεις τῶν κειμένων, ποὺ προτάθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκ-

⁷⁶. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, ἐνθ' ἄνωτ.

κλησία τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὶς ὁποῖες τόσος λόγος ἔγινε στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης. **Οἱ** μόνες πληροφορίες ποὺ ἔχουμε εἶναι ἀπὸ τὶς ἀναφορὲς τοῦ Μητροπολίτη Ναυπάκτου στὰ κείμενα ποὺ ὁ ἴδιος δημοσίευσε καὶ ἀπὸ ὅσα διέρρευσαν στὰ ΜΜΕ.

Τὸ πρῶτο ἐρώτημα ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις καὶ τὶς ἀνακοινώσεις τῆς Ἱεραρχίας εἶναι πῶς ἐρμηνεύεται ἡ φράση «ἡ τελικὴ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας (...) θὰ ὑποστηριχθεῖ ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο κατὰ τὶς συνεδριάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»⁷⁷.

Τί ἀκριβῶς ὑποστήριξε ὁ Μακαριώτατος στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης καὶ μὲ βάση ποιά ἐπιχειρηματολογία; **Ποία** ἦταν ἡ θεολογικὴ βάση πάνω στὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ στηρίζεται τὴν ἐπιχειρηματολογία του; **Ἀναπτύχθηκε** ποτὲ ἐπαρκῶς αὐτὴ ἡ ἐπιχειρηματολογία;

Καὶ τὸ ἄλλο σημαντικὸ ἐρώτημα εἶναι ἂν οἱ Ἱεράρχες ποὺ μετεῖχαν στὴν ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶχαν υἱοθετήσῃ πραγματικὰ καὶ ἀποδέχονταν τὶς τροπολογίες ποὺ ἀνέλαβαν νὰ ὑποστηρίξουν ἢ ἂν, κάποιοι ἀπὸ αὐτούς, ἀπλὰ ἀναδιπλώθηκαν γνωρίζοντας ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι οἱ τροπολογίες αὐτὲς δὲν θὰ γίνονταν τελικὰ δεκτὲς στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης.

Σύμφωνα, ἄλλωστε, μὲ τὴν παράγραφο 2 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῆς Συνόδου, «... **αἱ** μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκταὶ γενόμεναι τροπολογίαι δὲν ἐγκρίνονται»⁷⁸.

Συμβιβασμὸς καταδικασμένος νὰ ἀποτύχει

Σὲ κάθε περίπτωση, ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ξεκάθαρο, ὅτι ἡ πρόταση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦσε οὐσιαστικὰ μία **κίνηση τακτικῆς** καὶ ἕναν **συμβιβασμό**, ποὺ ἐπεχείρησε νὰ ἐνώσει τὰ διεστῶτα καὶ νὰ συνθέσει τὶς ἀντίθετες ἀπόψεις ποὺ εἶχαν κατατεθεῖ ἀπὸ πολλοὺς Ἱεράρχες. **Ἐπρόκειτο,** ἐπίσης, γιὰ μία προσπάθεια κατευνασμοῦ τῶν σφοδρῶν ἀντιδράσεων μεταξὺ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἐκφρασθεῖ μέσα ἀπὸ σωρεῖα ἄρθρων, ἀνακοινώσεων, ἐπιστολῶν, ἐντύπων κ.ἄ.

⁷⁷. http://www.ecclesia.gr/epikairotitita/main_epikairotitita_next.asp?id=1819.

⁷⁸. Κανονισμὸς Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, <https://www.holycouncil.org/-/procedures>.

Εἶναι ὁμως γνωστό, ὅτι στὰ θέματα τῆς πίστεως δὲν μπορεί νὰ γίνει συμβιβασμός. Γι' αὐτὸ καὶ εἶχε τονιστεῖ ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι τὸ Κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπορριφθεῖ ἐξ ὀλοκλήρου, καθὼς ἦταν ἐκ θεμελίων προβληματικὸ καὶ δὲν ἐπιδεχόταν βελτιώσεις.

Κατὰ συνέπεια, ἡ πρόταση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦταν ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία. Θὰ μπορούσε, ὁμως, κάποιος καλόπιστα νὰ παρατηρήσει ὅτι, παρὰ ταῦτα, ἡ Ἱεραρχία εἶχε τὴν πρόθεση καὶ τὴν διάθεση νὰ ἐπιφέρει βελτιώσεις στὸ κείμενο. Εἶναι, ὁμως, ἔτσι;

Ἡ ὑπονόμευση ἐκ τῶν ἔσω

Ἐλάχιστες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ προτείνει τροποποιήσεις στὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ὁ Συνοδικὸς τῆς Ἀντιπρόσωπος στὶς Προσυνοδικές Διασκέψεις Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος ἔδωσε, στὶς 7-6-2016, συνέντευξη στὴν ἰταλικὴ ἐφημερίδα La Stampa (στὴν ἠλεκτρονικὴ τῆς ἐκδοσῆ).

Ἐκεῖ, μεταξὺ ἄλλων, ὁ δημοσιογράφος Andrea Tornielli τοῦ ζήτησε νὰ σχολιάσει τὶς πληροφορίες, ὅτι μερικοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ζητοῦν νὰ ἀκυρωθεῖ ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» γιὰ τοὺς «Καθολικοὺς» καὶ τοῦ ἀπευθύνει τὴν ἐρώτηση:

«Ἀλλά, μέχρι στιγμῆς, οἱ Καθολικοὶ ἔχουν θεωρηθεῖ μιὰ ἀληθινὴ Ἐκκλησία γιὰ τοὺς Ὁρθόδοξους, δὲν εἶναι ἔτσι;». «Βέβαια, ἔτσι εἶναι», ἀπαντᾷ ὁ Σεβασμιώτατος κ. Χρυσόστομος καὶ συνεχίζει: «Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία θεωρεῖται πάντα μιὰ Ἐκκλησία. Ἡ πρόταση γιὰ τὴν ὁποία μιλάτε εἶναι, ἀπὸ ὀρισμένους συντηρητικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ βάλουν στὸ ἴδιο ἐπίπεδο τὶς δύο Ἐκκλησίες. Ἀλλά, πιστεύω, ὅτι θὰ εἶναι δύσκολο νὰ περάσει. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι ποὺ δὲν δέχονται αὐτὴ τὴν τροπολογία»⁷⁹.

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ὑποτιθέμενη ὁμοφωνία

⁷⁹. Συνέντευξη Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας Χρυσόστομου, <http://www.lastampa.it/2016/06/07/vaticaninsider/eng/inquiries-and-interviews/the-panorthodox-council-is-an-historic-event-no-one-must-be-absent-WTIAVSXZ3omyacCGvpoJiO/pagina.html>.

τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὶς προτεινόμενες τροποποιήσεις, ὁ ἴδιος ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς Προσυνοδικὲς Διασκέψεις ἀποστασιοποιεῖται ἐπίσημα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη θέση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας του. Στιγματίζει ὡς «συντηρητικούς» συνεπισκόπους του καὶ σπεύδει νὰ καθησυχάσει τὸ παπικὸ ἀναγνωστικὸ κοινό, ὅτι αὐτὴ ἡ πρόταση δὲν θὰ ἐγκριθεῖ στὴν Κρήτη. Προδικάζει δὲ ὁ ἴδιος καὶ προαναγγέλλει τὴν ἀπόρριψη τῆς πρότασης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀπόφασης τῆς Ἱεραρχίας

Ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, δὲν ἄργησαν νὰ πέσουν οἱ μάσκες καὶ νὰ ἀποκαλυφθεῖ τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου, μέλους τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

«τὴν Παρασκευὴ πὸν συζητεῖτο τὸ συγκεκριμένο κείμενο ἢ συζήτηση ἔφθασε σὲ ἀδιέξοδο στὴν ἕκτη παράγραφο, ὅπου γινόταν λόγος γιὰ τὴν ὀνομασία τῶν Ἑτεροδόξων... **Σὲ** εἰδικὴ σύσκεψη τῆς ἀντιπροσωπείας μας τὴν Παρασκευὴ τὸ μεσημέρι ἀποφασίσθηκε νὰ παραμείνουμε σταθεροὶ στὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας καὶ νὰ προταθοῦν ἐναλλακτικὲς λύσεις, ἤτοι νὰ γραφῆ “ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει τὴν ὑπαρξιν ἑτεροδόξων” ἢ “ἄλλων Χριστιανῶν” ἢ “μὴ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν”»⁸⁰.

Ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήλθε καὶ πάλι τὸ πρωτὶ τοῦ Σαββάτου, ὅπου προτάθηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο νὰ κατατεθεῖ μία νέα πρόταση, ἤτοι

«ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν»⁸¹.

Σύμφωνα μὲ ὅσα διέρρευσαν στὰ ΜΜΕ **«εἶχε** προηγηθεῖ ἕνα ὀλονύκτιο “παζάρι” μεταξὺ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ὁρθοδόξων

80. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, Γιατὶ δὲν ὑπέγραψα τὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον», <http://www.parembasis.gr/index.php/el/menu-teyxos-239/4555-2016-06-30>.

81. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, ἔνθ' ἄνωθ'.

Ἐκκλησιῶν»⁸². **Σ'** αὐτὲς τὶς ὀλονύκτιες διεργασίες συμμετεῖχαν καὶ ὁ Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας κ. Γαβριὴλ μὲ τὸν Καθηγητὴ κ. Βλάσιο Φειδᾶ, οἱ ὅποιοι φέρονται καὶ ὡς συντάκτες τῆς νέας πρότασης ποὺ ἀνέτρεψε τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας.

Στὴν ψηφοφορία ποὺ ἀκολούθησε ὑπερψηφίστηκε αὐτὴ ἡ νέα πρόταση ἀπὸ ὅλους τοὺς παρόντες, πλὴν τοῦ Μητροπολίτη Ναυπάκτου, ὁ ὅποιος διαφώνησε καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴν ὑπογράψει τὸ κείμενο καὶ νὰ ἀπέχει ἀπὸ τὴν «περαιτέρω συζήτηση τοῦ θέματος χάριν τῆς ἐνότητος»⁸³.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη τελικὰ στὴν Κρήτη ἦταν ἡ πλήρης ἀνατροπὴ τόσο τῆς οὐσίας ὅσο καὶ τοῦ συνολικοῦ πνεύματος τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαΐου τοῦ 2016. Καὶ αὐτὸ γιὰ τὴν ὅλη ὑπόθεση ποὺ ἀπασχόλησε κυρίως τὴν Ἱεραρχία ἦταν τὸ ἂν θεωροῦνται ἢ ὄχι Ἐκκλησίες οἱ ἑτερόδοξοι. **Στὴν πολὺωρη καὶ γεμάτη ἀντεγκλήσεις συζήτηση ποὺ πραγματοποιήθηκε ἀποφασίστηκε νὰ γίνῃ ἡ πρόταση «**νὰ** ἀντικατασταθοῦν ὅλες οἱ φράσεις ποὺ χαρακτηρίζουν ὡς “Ἐκκλησίες” καὶ ἀναφέρονται στὶς σχέσεις μὲ τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τοὺς προτεστάντες. **Ἔ**τσι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση-πρόταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὰ πρὸς ἐπικύρωση κείμενα τῆς Μεγάλης Συνόδου, ὅπου ὑπάρχει ἡ λέξις “Ἐκκλησία” καὶ ἀναφέρεται στοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ στοὺς προτεστάντες, θὰ πρέπει νὰ ἀντικατασταθεῖ καὶ νὰ γίνῃ “ὁμολογία” ἢ “χριστιανικὴ κοινότητα”»⁸⁴.**

Τὴν πρόταση αὐτὴ μάλιστα ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὑποστηρίξει σθεναρὰ καὶ χωρὶς ὑποχωρήσεις. «**Ἄ**ς μείνουμε μόνοι. Μοναδικοὶ κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας. Γνήσιοι ἐκφραστὲς»⁸⁵, διεκήρυξε ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας, κύριος εἰσηγητὴς τοῦ θέματος στὴν Ἱεραρχία, δίνοντας τὸ στίγμα αὐτῆς τῆς ἀπόφασης. **Ἄ**ς στόχος, λοιπόν, καὶ ἡ δέσμευση ποὺ ἔθεσε ἡ Ἱεραρχία μὲ τὴν ἀπόφασί της στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς, ποὺ συναποτελοῦσαν τὴν ἀντιπροσωπεῖα ποὺ τὸν συνόδευε, ἦταν

82. Μαρία Αντωνιάδου, Ὀλονύκτιο «παζάρι» γιὰ τὴ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησία, <http://www.tovima.gr/society/article/?aid=810672>.

83. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, ἐνθ' ἄνωτ.

84. Μαρία Ἀντωνιάδου, Τὸ παρασκηνίον τῆς Συνόδου ποὺ ἐξόρισε τοὺς Καθολικοὺς, <http://www.tovima.gr/society/article/?aid=803331>.

85. Ἐνθ' ἄνωτ., <http://www.tovima.gr/society/article/?aid=803331>.

σαφής: να μην γίνεται αναφορά του ὄρου «Ἐκκλησία» σὲ σχέση με τοὺς ἑτεροδόξους.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ποὺ μετεῖχαν στὴν ἀντιπροσωπεῖα προχώρησαν σὲ μίᾳ **ὠμῇ παραβίασῃ** τῆς ἐντολῆς ποὺ εἶχαν λάβει. **Λ**ειτουργήσαν με ἀπόλυτα ἀντισυνοδικὸ τρόπο, ὑπερβαίνοντας τὴν ἐξουσιοδότηση ποὺ εἶχαν λάβει ἀπὸ τὸ ἀνώτατο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ἡ Ἱεραρχία. **Κ**ι αὐτὸ γιὰτὶ ἡ συγκεκριμένη ἀπόφαση δὲν περιελάμβανε καμμία ἀπολύτως πρόβλεψη γιὰ τὴν δυνατότητα ἀλλαγῆς τῶν προτάσεων.

Αὐτὴν τὴν κατάλυση τῆς συνοδικότητος, τὴν παραβίαση κάθε δεοντολογίας καὶ κάθε ἀρχῆς δημοκρατικῆς ἐκπροσώπησης, ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος τὴν θεωρεῖ καὶ τὴν προβάλλει ὡς ἔνδειξη ἐνότητος!

Σύμφωνα με τὸν Μητροπολίτη,

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, με ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, ἀπέδειξε ὅτι μπορεῖ νὰ πορευθεῖ ἐνωμένη, νὰ συνθέσει τὶς ἀπόψεις τῶν προσώπων ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν καὶ νὰ συμβάλει στὴ σαφήνεια καὶ τὴν αὐθεντικότητα τῆς διατύπωσης τοῦ μηνύματος τῆς Ὁρθοδοξίας»⁸⁶.

Ὁ ἴδιος Μητροπολίτης, ἄλλωστε, σὲ ἄρθρο του στὴν ἐφημερίδα Καθημερινή, λίγες μέρες πρὶν τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, ἔγραφε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι **«... οἱ** ἀποφάσεις θὰ ληφθοῦν, ὅπως ἡ παράδοσή μας ὀρίζει: “Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν”. Τὶς ἀποφάσεις, ὅμως, τὶς παίρνουν οἱ παρόντες»⁸⁷. **Αὐτὴ** εἶναι μιὰ δήλωση ποὺ ἐπιδέχεται πολλὰς ἐρμηνεῖες καὶ γεννᾷ πολλὰ ἐρωτηματικά. **Ἡ** ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαΐου 2016 δὲν ἦταν «ὅπως ἡ παράδοσή μας ὀρίζει»; **Δ**ὲν ἦταν **«ἐν** Ἁγίῳ Πνεύματι» οἱ προτάσεις τῆς Ἱεραρχίας, ποὺ παραβιάστηκαν στὴν Κρήτη;

Καὶ τελικὰ ἂν **«τὶς** ἀποφάσεις τὶς παίρνουν οἱ παρόντες» (ἐνν. στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης), ὅπως ὑποστηρίζει ὁ κ. Ἰγνάτιος, τότε τί νόημα εἶχαν οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας ποὺ προηγήθηκαν; **Οἱ** παρόντες, δηλαδὴ στὴν Κρήτη, ἀντιπρόσωποι δὲν

⁸⁶. Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου, Ἡ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἀρχή, <http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=812280>.

⁸⁷. Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου, Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, <http://www.kathimerini.gr/863416/opinion/epikairothta/politikh/hpanor8odo3os-synodos>.

ἐκπροσωποῦσαν τὴν Ἱεραρχία τους; **Δ**ὲν ἀντιπροσώπευαν καὶ τοὺς ὑπολοίπους Ἀρχιερεῖς; **Ε**χουμε, δηλαδή, ἀποκλεισμὸ ὄλων τῶν ὑπολοίπων Ἀρχιερέων καὶ διαχωρισμὸ σὲ Ἐπισκόπους δύο ταχυτήτων, αὐτῶν ποὺ θὰ ἀποφασίζουσι καὶ αὐτῶν ποὺ θὰ ἀποδέχονται τὶς ἀποφάσεις; **Ο** ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερόνυμος, στὶς προκλήσεις ποὺ δέχτηκε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου, ἀπήντησε ὅτι «ἐμεῖς ἔχουμε Σύνοδο 80 ἀρχιερέων»⁸⁸.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀναμένεται μὲ τεράστιο ἐνδιαφέρον ἡ προσεχὴς σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ὥστε νὰ πληροφορηθοῦμε ὅλοι, πῶς θὰ ἀντιμετωπισθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀποφάσεώς τους. **Τ**ί θὰ πράξουν οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς; **Θ**ὰ συνεχίσουν νὰ κωφεύουν καὶ νὰ ἀδιαφοροῦν; **Θ**ὰ συνεχίσουν νὰ ἀποδέχονται τὰ πραξικοπήματα μιᾶς ἐπισκοπικῆς ὀλιγαρχίας, ποὺ ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν ἐπιβάλλει συστηματικὰ καὶ μεθοδευμένα τὶς οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις, κατέχοντας κατ' ἐξακολούθησιν καίριες θέσεις στὶς Συνοδικὲς Ἐπιτροπὲς καὶ στοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους; **Θ**ὰ συνεχίσουν νὰ γίνονται συνυπεύθυνοι καὶ συνένοχοι στὰ ἐγκλήματα ποὺ συντελοῦνται κατὰ τῆς ἀμωμῆτου πίστεώς μας;

6. Ἀποτίμηση

Η «Σύνοδος» τῆς Κρήτης, ὄχι μόνο δὲν ἀνέδειξε καὶ δὲν προέβαλε τὴν ἐνότητα τῶν Ὀρθοδόξων, ὅπως διεκήρυσσε, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὴν ἔθεσε σὲ μία ὀδυνηρὴ δοκιμασία. **Α**ντὶ νὰ σφυρηλατήσει τὴν ἐνότητα, ἀνατροφοδότησε διχοστασίες καὶ ἀντιθέσεις, ἀντιπαλότητες καὶ ἀνταγωνισμοὺς. **Τ**ὰ πολιτικὰ παιχνίδια τῶν Προκαθημένων, ἂν καὶ δὲν ἀνέδειξαν κανένα νικητὴ, ζημείωσαν συντριπτικὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὀδηγώντας τὴν σὲ μία ἔντονη ἐσωτερικὴ περιδίνηση μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες. **Η** ἀπουσία τεσσάρων Πατριαρχείων, ποὺ πληθυσμιακὰ μάλιστα ἐκπροσωποῦν περισσότερους ἀπὸ τοὺς μισοὺς ὀρθοδόξους παγκοσμίως, ἐπέφερε θανάσιμο πλῆγμα στὴν εἰκόνα τῆς ἐνότητας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας τῆς «Συνόδου».

Οπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ ἀναλυτὴς Victor Gaetan

«ἡ ἄρνηση τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ συμμετάσχει στὴν Σύνοδο ματαίωσε τὸ ὄνειρο τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου νὰ προβάλλει τὴν ὑπ' αὐτὸν παγκόσμια ἐνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας».

⁸⁸. <http://orthodoxia.info/news/ανυποχώρητος-ο-αθηνων-δεν-θέλει-εκκλη/>.

Καὶ σημειώνει, ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ «προκαλεῖ περισσότερα ἐρωτήματα παρὰ ἀπαντήσεις»⁸⁹.

Τὸ εὐλόγο καὶ μερίζονος σημασίας ἐρώτημα ποὺ γεννᾶται καὶ ποὺ τὸ ὑποβάλλει ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν σχολιαστῶν, παρατηρητῶν καὶ ἀναλυτῶν τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης εἶναι:

Γιατὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπέδειξε τόση ἐπιμονὴ στὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς τῆς «Συνόδου».

Γιατὶ ἐπέμεινε νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ Σύνοδος-παρωδία μὲ τὴν συμμετοχὴ μιᾶς ἰσχυρῆς μειοψηφίας Ἀρχιερέων, ποὺ δὲν ἀντιπροσώπευσαν οὔτε στὸ ἐλάχιστο τὸ Σῶμα τῶν Ἐπισκόπων, ποὺ δὲν εἶχαν κᾶν δικαίωμα ψήφου καὶ ἀδιαφόρησαν πλήρως γιὰ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα;

Γιατὶ ἐπέμεινε τόσο πολὺ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ Σύνοδος-τραγέλαφος, ὅπου ἄλλοι ἀρνήθηκαν νὰ προσέλθουν, ἄλλοι διετύπωσαν σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις, ἄλλοι ἀρνήθηκαν νὰ ἀποδεχθοῦν καὶ νὰ ὑπογράψουν τὰ Κείμενα ποὺ ἀποφασίστηκαν καὶ ἄλλοι ὑπέγραψαν ἀντ' αὐτῶν, ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ποὺ ὑπέγραψε ἀντὶ γιὰ τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας του, ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ ὑπογράψουν –χωρὶς φυσικὰ τὴν ἔγκρισή τους– καταλύοντας κάθε ἀρχὴ δημοκρατικῆς ἔκφρασης καὶ ἐκπροσώπησης, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν κοσμικὴ τῆς ἔννοια;

Γιατὶ ἐπέμεινε τόσο πολὺ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς τῆς «Συνόδου», ποὺ ἀμαύρωσε τὴν εἰκόνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξέπεμψε διχαστικὰ μηνύματα καὶ λειτούργησε διαλυτικὰ ἐπηρεάζοντας ἀρνητικὰ τὴν συνοχὴ μεταξὺ τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν;

Καὶ τελικὰ, γιατί προτίμησε νὰ ὑποστῆ μία τέτοια στρατηγικὴ ἤττα; **γιατὶ ἀποδέχτηκε τὸν ἐπικοινωνιακὸ αὐτοχειρισμὸ καὶ** τὴν κατάρρευση ἐνὸς τόσο μεγαλεπίβουλου σχεδιασμοῦ, ποὺ ἐπὶ μισὸ τουλάχιστον αἰῶνα πρωτοστατοῦσε στὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἐκπλήρωσίν του;

Ἡ ἀπάντησις, μετὰ ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔχουμε ἀναπτύξει, εἶναι προφανής. **Οἱ στόχοι τῆς «Συνόδου» ἦταν ἄλλοι· ἦταν αὐτοὶ** ποὺ περιγράψαμε ἀναλυτικὰ καὶ ἡ ἐπίτευξιν τῶν ὁποίων **προετοιμαζόταν μὲ ἐπιμέλεια, μεθόδευση καὶ πονηρία, ἐπὶ ἑκατὸ**

⁸⁹. Victor Gaetan, Pan-Orthodox Council: Russian Absence Saves Ecumenical Patriarchate's Status — for Now, <http://www.ncregister.com/daily-news/pan-orthodox-council-russias-absence-saves-patriarchate-of-constantinoples/>.

ὀλόκληρα χρόνια καὶ ἰδιαίτερα τὴν τελευταία πενηκονταετία ἦταν ἡ ἀναγνώριση τῶν αἱρέσεων ὡς «ἐκκλησιῶν», ἡ ἐπίσπευση τῶν διαδικασιῶν πρὸς τὴν τελικὴ «ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ διὰ τοῦ «κοινοῦ Ποτηρίου», ἡ ὁποία εἶναι προαποφασισμένη, καὶ ἡ ἰσχυροποίηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς Πρώτου, ἀνευ ἴσων, μέσα στὴν Ὁρθοδοξία.

Καὶ ὅπως ἀποδείχθηκε, μπροστὰ στὴν ἐπίτευξη αὐτῶν τῶν κυρίαρχων καὶ στρατηγικῶν γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς στόχων, ὅλα τὰ ἄλλα τίθενται σὲ δευτέρη μοίρα. **Ὅπως** τέθηκε σὲ δευτέρη μοίρα, ἀγνοήθηκε καὶ ἀπορρίφθηκε ἡ ἀγιοπατερικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἀγιοπνευματικὴ ὀρθόδοξη θεολογία μας. **Ὅπως** ἀγνοήθηκαν καὶ καταπατήθηκαν μία σειρά ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ποὺ ἔχουν καταδικάσει ἀπερίφραστα, ὡς αἰρετικές, ποικίλες πλάνες, τὶς ὁποῖες πρεσβεύουν, ἀκόμη καὶ σήμερα, ὅλοι αὐτοὶ –παπικοὶ καὶ προτεστάντες– ποὺ ἀναγνωρίστηκαν ὡς «ἐκκλησίες» ἀπὸ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης.

Γι' αὐτὸ καὶ παρατηρεῖ πολὺ εὐστοχα ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου, **«ἡ παραθεώρηση τῆς θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τοὺς ἁγίους αὐτοὺς, γιὰ νὰ βρεθοῦν μερικὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸν δυτικὸ Χριστιανισμό, εἶναι προδοσία τῆς πίστεως. Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ἄλλον εὐγενέστερο χαρακτηρισμό»⁹⁰.**

Παραθέτουμε ἐνδεικτικὰ μόνο κάποιες ἀπὸ αὐτὲς τὶς Συνόδους, ποὺ καταπατήθηκαν ἀπὸ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης:

Ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (381) ἀπαγόρευσε τὶς προσθαφαιρέσεις στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως. Τὴν ἀπαγόρευση αὐτὴ ἐπαναλαμβάνουν καὶ ὅλες οἱ μετέπειτα Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι.

Ἡ Η' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (879-880) ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου, κατεδίκασε ρητὰ τὶς παπικὲς αἱρέσεις τοῦ Filioque καὶ τοῦ πρωτείου. Ἡ Θ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (1341-1351) κατεδίκασε τὶς παπικὲς πλάνες περὶ κτιστῆς χάριτος καὶ κτιστῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Τοπικὴ Σύνοδος τοῦ Λατερανοῦ (649) καὶ ὅλες οἱ Τοπικὲς Σύνοδοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῶν ἐτῶν 867, 1009, 1054, 1089, 1170, 1273, 1282, 1285, 1484, 1642, 1722, 1727, 1755, 1838 καὶ 1895. Ἡ Σύνοδος

90. Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, Λίγο πρὶν τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο, <http://www.parembasis.gr/index.php/el/menu-tychos-240/4530-2016-06-11-amsoe>.

τοῦ 1324 ἐν Νυμφαίῳ, τοῦ 1441 ἐν Ρωσία, τοῦ 1443 ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἡ Ἀπάντηση τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπα Πίο τὸν Θ' τὸ 1848 καὶ τὸ Πανορθόδοξο Συνέδριο στὴν Μόσχα τὸ 1948.

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικό, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ νὰ μὴν καταδικάζει τὸν παπισμὸ. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνας πατέρας καὶ σύγχρονος ἁγιασμένος Γέροντας, ἀπὸ τοὺς παλαιότερους μέχρι καὶ τὸν Ἅγιο Παῖσιο τὸν Ἁγιορείτη, ποὺ νὰ μὴν καταδικάζει τὶς παπικὲς πλάνες. Εἶναι ὁμόφωνη, ὁμόθυμη καὶ διαχρονικὴ ἢ ἀπόρριψη καὶ ἡ καταδίκη τῶν δοξασιῶν τοῦ παπισμοῦ.

Ὅλες αὐτὲς τὶς Συνοδικὲς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας διαχρονικὰ παραβίασε καὶ κατεπάτησε βάνουσα ἢ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης.

*Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου,
Προηγούμενου Ἱερέως Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου*

(Ἐπεταὶ τὸ Μέρος Τέταρτο)